

LIEKEHTIVÄ LEIJONA

TAMMI

MICHELLE PAVER

LIEKEHTIVÄ LEIJONA

PRONSSISOTURIT 2

MICHELLE PAVER

Suomentanut Marja Helanen

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

MICHELLE PAVERIN TUOTANTOA:

Pronssisoturit-sarja

Delfinin saari

Liekehtivä leijona

Muinainen pimeys -sarja

Suden veli

Henkivaeltaja

Sielunsyöjä

Torakin merkki

Veriveljen vala

Varjojen valtias

Englanninkielinen alkuteos

Gods and Warriors: The Burning Shadow

ilmestyi Isossa-Britanniassa 2013 (Puffin Books).

Teksti © Michelle Paver, 2013

Kartta, logo ja kuvitukset © Puffin Books, 2013

Kartta ja kuvitukset: Fred Van Deelen

Logo: James Fraser

Ulkoasu: Riikka Turkulainen

Painettu EU:ssa

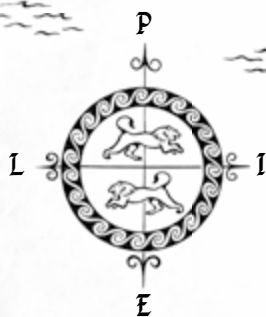
ISBN 978-951-31-7664-8

PRONSSISOTUREIDEN MAAILMA

THALAKREA

”Painu pois!” Hylas huusi. Villisika mulkaksi poikaa ja jatkoi liejussa rypemistä. Emakko pikkupossuineen nautti lähteestä sydämensä kyllyydestä. Se ei aikonut tehdä tilaa janoiselle pojanruipelolle.

Hyinen itätuuli pyyhki rinteen yli ohdakkeita rahisuttaen ja Hylasin paidan reikiä leyhytellen. Poika oli aivan poikki. Jalkoja pakotti, ja vesileili oli ollut tyhjä yötä saakka. Hänen oli päästävä tuolle lähteelle.

Hylas työnsi pikkukiven linkoonsa ja ampui emakkoa takamukseen. Otus ei ollut siitä moksiskaan. Poika huokaisi syvään. Mikä nyt eteen?

Samassa villisika kömpi pystyyn ja säntäsi pakoon häntä ojossa. Possut pinkoivat sen perään.

Hylas kyyristyi piikkipensaan taakse. Mitä eläin oli vainunnut?

Samassa tuuli tyyntyi. Hylaksen niskavillat nousivat pystyyn. Hiljaisuus tuntui sankalta ja oudolta.

Leijona putkahti esiin kuin tyhjästä.

Se loikki rinnettä alas Hylaksen yläpuolella ja seisahdutti kahden askelen päähän hänen piilopaikastaan.

Hylas ei uskaltanut hengittää. Leijona oli niin lähellä, että hän aisti sen turkin myskinhajuisen lämmön ja kuuli pölyn laskeutuvan valtaviin kypälien ympärille. Hän näki leijonan kellanruskean harjan värisevän tyvenessä. Hylas rukoili ääneti, että leijona ei tappaisi häntä.

Leijona käänsi suurta päätään ja katsoi Hylasta. Sen kullankeltaiset silmät olivat aurinkoa voimakkaammat. Leijona tunsu hänet. Se näki hänen henkensä aivan kuin syvän, kirkkaan lammen pohjassa lepäävän pikkukiven. Leijona toivoi hänen tekevän jotain. Hylas ei tiennyt mitä, mutta hän tunsu leijonan vaatimuksen.

Leijona nosti taas päätään ja maisteli ilmaa. Sitten se loikki mäkeä alas. Hylas katseli, miten se hyppäsi kivenjärkäleiden yli ja osui maahan ääntä päästämättä – ja katosi tiheikköön. Jäljelle jäi vain leijonan väkevä tuoksu ja valtaviin kypälien jäljet.

Tuuli yltyi taas suhisuttamaan tomua Hylaksen silmiin. Hän nousi huterille jaloilleen.

Tassunjäljet lähteen vieressä täyttyivät vedellä. Hylas polvistui pänsä kokoisen jäljen viereen. Leijonan tassunjälkeen kertyneestä vedestä saa voimaa, sen hän tiesi. Hylas kumartui juomaan.

Jokin raskas paiskasi Hylaksen rähmälleen.

”Vesi kenties vahvasti sinua”, kuului ääni. ”Onnea se ei kuitenkaan sinulle taannut.”

”Mihin meitä viedään?” uikutti poika Hylaksen vieressä.

Kukaan ei vastannut. Kukaan ei tiennyt.

Laiva oli tupaten täynnä. Kymmenen orjaa oli sidottu airoihin aluksen molempiin kylkiin, kaksikymmentä orjaa kyhjötti kannella, ja kahdeksan lihavaa valvojaa vahti heitä kuparipäinen ruoska kädessä.

Hylas istui puristuksissa nojaten natisevan, keikkuvan aluksen laitaan. Ranteissa tykytti, raakanahkainen panta hiersi kaulaa ja päänahkaa kirveli. Kaksi päivää sitten yksi orjapiiskureista oli nyrhinyt hänen hiuksensa lyhyiksi.

”Mistä sinä olet kotoisin?” orjapiiskuri oli ärjäissyt. Mies oli raastanut häneltä kaikki kantamukset ja köyttänyt hänet raa’an riuskasti.

”Poika on karkumatkalla”, miehen kumppani oli muttissut. Hän oli repinyt samalla Hylaksen suuta auki tarkastaakseen pojan hampaat. ”Sen näkee aina.”

”Pitääkö paikkansa, poika? Miksi sinulta puuttuu pala korvasta? Eikös varkailta leikata korva siellä sinun kotipuolesasi?”

Hylas oli pysynyt tiukasti vaiti. Hän oli antanut eräälle paimenelle viimeiset Pirralta saamansa kullat, jotta tämä leikkaisi pois hänen korvalehtensä alaosan, koska siinä oli lovi, joka leimasi hänet ulkopuoliseksi.

”Poika ymmärsi sinua”, pienempi mies sanoi. ”Hän

on varmasti Akeasta. Mistä sieltä, poika? Arkadiasta? Meseniasta? Lykoniasta?”

”Ei sen väliä”, toinen mies murahti. ”Poika näyttää kyllin vahvalta. Kelpaa lukiksi.”

Mikähän sekin on, Hylas mielti turtana.

Ja keitä nuo miehet oikein olivat? Heillä oli yllään karhea, villakankainen paita ja rasvainen lampaannahka- viitta. He muistuttivat pikemminkin maalaisukkoja kuin Varis-sotureita. He saattoivat olla Varisten työmiehiä. Hän ei saisi paljastaa heille, kuka hän itse oli.

Aalto loiskahti Hylaksen kasvoille havahduttaen hänet nykyhetkeen. Poika vieressä voihkaisi ja oksensi hänen syliinsä.

”Kiitos”, Hylas mumisi.

Poika örisi jotain.

Hylas yritti kestää oksennuksen lemun ja kääntyi taas katsomaan merta. Laiva kynti syvällä vedessä. Hylas oli tähyillyt delfinejä. Toistaiseksi ei ollut näkynyt mitään. Hän ajatteli Henkeä, josta hän oli edellisesänä saanut ystävän. Delfini sentään oli onnellinen ja vapaa parvensa parissa. Siihen Hylas lujasti luotti.

Kenties Pirrankin oli onnistunut paeta, siellä kaukana Keftiun saarella. Pirra oli ylipapittaren tytär ja käsittämättömän rikas. Siitä huolimatta hän oli kertonut kerran Hylakselle, että tekisi mitä tahansa päästäkseen vapaaksi. Silloin Hylas oli pitänyt tyttöä hulluna, mutta nyt hän oli tullut toisiin ajatuksiin.

Vedenpintaa halkoi evä pelottavan lähellä Hylaksen

istumapaikkaa. Hai katsahti häntä sameanmustalla silmälään ja vajosi näkymättömiin.

Ilmekös, ettei näy delfinejä, Hylas ajatteli. Liian monta haita.

”Seitsemäs tällä matkalla”, tokaisi merisairaam pojan toisella puolella istuva mies. Miehellä oli murtunut nenä vinoon, ja hänen ruskeista silmistään huokui väsymys, aivan kuin hän olisi nähnyt liikaa pahuutta.

”Miksi ne seuraavat meitä?” merisairas poika jupisi.

Mies kohautti harteitaan. ”Kuolleet orjat nakataan laidan yli. Helppoa riistaa.”

Ruoska raksahti miehen poskeen. ”Pulinat pois!” möhömahainen valvoja karjaisi.

Miehen partaan norui verta. Hänen ilmeensä ei muuttunut, mutta jokin hänen tuijotuksessaan kertoi Hylakselle, että mies kuvitteli mielessään, miten hän tuikkaisi veitsen valvojan karvaiseen pötsiin.

Auringon suunnasta Hylas arvioi heidän matkanneen kaakkoon aamunkoitosta asti. Siis kauas Akeasta. Hän oli raivoissaan itselleen. Hetken huolimattomuus oli tuhonnut kaikki hänen ponnistelunsa.

Anteeksi, Issi, Hylas pyysi siskolta hiljaa mielessään.

Tuttu syyllisyys kalvoi hänen sisuksiaan. Hän muisti äidistä vain sen, että äiti oli käskenyt hänen pitää huolta pikkusiskosta – ja hän oli tyrinyt. Sinä yönä kun Varikset hyökkäsivät heidän leiriinsä, Hylas oli harhauttanut soturit muualle, muttei ollut jälkeensä löytänyt Issiä. Tiesikö sisko, että veli oli tehnyt sen hänen vuokseen? Vai

luuliko Issi, että Hylas oli hylännyt siskonsa pelastaakseen oman nahkansa?

Siitä oli vuosi. Hylakselle oli sittemmin selvinnyt vain sen verran, että Issi saattoi olla Messeniassa, Akean läntisimmällä heimopäällikköalueella. Hylas oli edellis-kesänä lunastanut itselleen laivamatkan, mutta laiva oli seilannut saarelta toiselle ja rantautunut viimein Makedoniaan, toivottoman kauas pohjoiseen.

Hylas oli resunnut kahdeksan kuukautta tuntemattomassa maassa, jossa asusti vain vihamielisiä maalaisia ja julmia koiria. Hän oli piileskellyt kaiken aikaa ypäyksin. Kuva säpäkästä, lörpöttävästä pikkusiskosta oli vähitellen haalistunut, kunnes hän tuskin muisti siskon kasvoja. Se pelotti häntä kaikkein eniten.

Hylas oli varmaan torkahtanut, sillä hän havahtui orjien levottomaan liikehdintään. He lähestyivät maata.

Auringonlaskun punaisessa loimotuksessa Hylas näki merestä kohoavan muhkean, mustan, pilvien verhoaman vuoren. Sen laki oli oudon latuska. Aivan kuin joku jumala olisi raivonpuuskassaan sivaltanut vuoren si-leäksi.

Vuoren alapuolella Hylas erotti hiilenmustan hiekkapoukaman kahden niemenkärjen välissä. Niemekkeet kaarsivat toisiaan kohti kuin ammottavana kitana. Laivan lipuessa niemennokkien välistä Hylas kuuli merilintujen rääkynää ja vasaroiden kalketta. Haisi kummalliselta: mädältä kananmunalta.

Hylas kurkotti kaulaansa lännenpuoleista niem-

kärkeä kohti ja näki vilaukselta savuavia tulia korkealla harjanteella. Vastapäisen niemen jyrkkää kalliota koristi jyhkeä kivimuuri, johon oli tuikattu soihtuja kuin kaiken näkeviksi silmiksi. Siellä oli varmasti jonkun päällikön linnake. Sieltä avautui esteetön näkymä koko saarelle. Sieltä näki kaiken.

”Mikä paikka tämä oikein on?” merisairas poika ynisi.

Mies, jolta oli nenä murtunut, oli valahtanut kalpeaksi päivetyksensä alla. ”Thalakrea. Meidät passitetaan syvälle kaivokseen.”

”Mikä se semmoinen on?” Hylas kysyi.

Mies vilkaisi häntä, mutta juuri silloin valvoja tarttui Hylasta kaulapannasta ja kiskaisi pojan pystyyn. ”Se on paikka, jossa sinä vietät loppuikäsi.”

”**M**ikä se kaivos oikein on?” Hylas kuiskasi vinonenälle.

Rankan tarvonnan jälkeen he olivat tulleet tienristeykseen. Kumpaankin niemeen vei polku, kolmas vei sisämaahan. Neljäs reitti päättyi tähän, kaivoksille, suurelle, punaiselle mäelle, jolla hyöri puolialastomia orjia. Miehet moukaroivat harmaanvihreää kiveä, naiset ja tytöt huuhtoivat kivenpirstat kaukaloissa ja pienet pojat noukkivat sirpaleet. Kaikki tapahtui valvojien valppaan katseen alla. Ylempänä rinteessä orjia virtasi kukkulan-kupeen aukoista sisään ja ulos. Aivan kuin kärpäset olisivat pörränneet haavan kimpussa.

”Kaivos kaivetaan”, vinonenä aloitti, ”jotta saadaan pronssia. Maata tongitaan, kunnes löytyy vihreää kiveä. Kivi hakataan irti, murskataan ja poltetaan niin, että kupari valuu esiin. Sitten kupari yhdistetään tinaan.” Mies nyökkäsi savuavaa harjannetta kohti. ”Sulatusuunit, sepän tilukset.”

Hylas nielaisi. Hänen kotikonnuillaan Lykoniassa viljelijät pyysivät maalta anteeksi ennen kuin kyntivät ohrasarkansa, vaikkei kyntäminen oikeastaan satuttanut maata. Arvet paranivat nopeasti. Tätä rääkättyä kukkulaa oli kaiveltu niin syvältä, ettei se enää koskaan eheytyisi.

Lopultakin köydet auottiin. Valvoja kulki orjarivistön editse arvioiden heistä jokaisen. ”Moukarimies”, valvoja mörähti, ja vinonenä vietiin pois. ”Kantaja. Murskaa-ja.” Mies vilkaisi Hylasta. ”Monttulukki.”

Eräs isompi poika vinkkasi Hylakselle seuraamisen merkiksi, ja he kömpivät yli punaisten kivimurskakasojen, joita täplittivät kiiltävänmustat kivensirut. Hylas tunnisti sirut obsidiaaniksi. Varis-soturit valmistivat siitä nuolenkärkensä. Edelliskesänä hän oli kaivanut sellaisen käsisarresta. Hylas oli kompastuvinaan, sieppasi maasta sirpaleen ja piilotti sen nyrkkiinsä.

He tulivat alarinteeseen kaivettuun onkaloon. Poika käski Hylaksen odottaa muita monttulukkeja ja lähti pois.

Onkalo vaikutti jonkinmoiselta pesäluolalta. Hylas näki poljetulla maalattialla pieniä riepukasoja neljässä eri paikassa. Hän lysähti maahan välittämättä vähääkään, mihin istahti. Hän ei jaksanut muistaa, milloin viimeksi oli syönyt tai juonut. Moukarien pauke sai hänen päänsä jyskyttämään. Uusi tatuointi kirveli. Kun he olivat kahlanneet maihin, joku mies oli tarttunut häntä kyynärvarresta, pistellyt siihen reikiä luusta tehdyllä neulalla ja hieronut päälle noelta haisevaa tahnaa. Tuloksena oli likainen, pol-

veileva kuvio, ikään kuin kaksihuippuinen vuori. Se oli Hylaksen omistajan merkki.

Aurinko laski, ja onkalo tulvahti täyteen varjoa. Moukarit vaikenivat lukuun ottamatta yhtä, joka kalkatti sulatusuunien harjanteella.

Onkalon suulle ilmaantui neljä poikaa. He mulkoilivat Hylasta kuin roskaa, jonka olivat unohtaneet viskata tunkiolle. Poikia peitti punainen pöly, ja heidän laichoissa raajoissaan oli outoja, vihertäviä arpia. Heillä oli yllään vain hiestä märät rievut: päässä, lanteilla ja polvissa.

Vanhin pojista näytti pari vuotta Hylasta vanhemmalta. Hänellä oli kyömynenä ja paksut, mustat kulmakarvat, jotka kasvoivat nenän yllä yhteen. Hänen rinnallaan riippui nahkahihnasta sormen kokoinen kuivettunut lihanpala. Poika oli selvästi joukon johtaja. Hän loi Hylakseen uhittelevan katseen.

Nuorin pojista oli noin seitsemän vanha, holkkipolvinen tihrusilmä. Hän tähyili vanhempaa poikaa ohjeita saadakseen.

Kolmannella pojalla oli mustat hiukset ja kopeat piirteet. Hylaksen mieleen muistui egyptiläismies, jonka hän oli edelliskesänä nähnyt.

Neljäs poika oli luurangonlaiha. Hänen silmänsä harittivat hurjina, ja solisluut törröttivät tikkuina. Poika säpsähteli ja vilkuili pelokkaana olkansa yli.

Egyptiläinen astui askelen Hylasta kohti. ”Ulos täältä”, hän kähisi. ”Tuo on minun paikkani.”

Hylas ymmärsi olla tottelematta. ”Nyt se on minun”, hän sanoi ja näytti pojalle pitelemäänsä obsidiaaninsirua.

Poika puri huultaan. Muut odottivat. Sitten poika sähköitti, sieppasi riepunsa ja etsi itselleen uuden paikan.

Pikkupoika ja vauhkoilija vilkaisivat joukon johtajaa. Tämä rykäisi kurkustaan punaisen mällin ja kyykistyi aukomaan sidettä päästään.

Hylas sulki silmänsä. Kaikki hyvin toistaiseksi. Hän tosin ounasteli, että ennemmin tai myöhemmin pojat tekisivät uuden hyökkäyksen.

”Miten vanha sinä olet?” johtaja tokaisi.

Hylas avasi toisen silmänsä. ”Kolmentoista.”

”Mistä olet kotoisin?”

”Jostain.”

”Nimi?”

Hylas empi. ”Kirppu.” Haaksirikkoutunut merimies oli kutsunut häntä viime kesänä sillä nimellä. Sai kelvata. ”Mikä sinun nimesi on?”

”Zan.” Iso poika nyökkäsi nuorinta poikaa kohti: ”Lepakko.” Sitten egyptiläistä kohti: ”Koppakuoriainen.” Sitten laiheliinia kohti: ”Riuku.”

Riuku tirskahti ja tuli esitelleeksi kuolaisen suunsa risan purukaluston.

”Mitä hän niin kovasti pelkää?” Hylas kysyi Zanilta.

Zan kohautti harteitaan. ”Sieppari melkein nappasi hänet pari päivää sitten.”

”Mikä ihmeen sieppari?”

Toiset tuijottivat Hylasta silmät pyöreinä, ja Zan tu-

hahti. ”Sinä et tunnu tietävän yhtään mitään.”

”Mikä ihmeen sieppari?” Hylas toisti tyyneästi.

”Pahat henget”, Lepakko vastasi. Hän puristi karvaisia onnenamulettia, joka näköjään oli liiskattu hiiri. ”Ne asuvat alhaalla montussa ja seuraavat ihmisiä pimeässä. Ne katsos ovat meidän näköisiä. Sieppari voi seistä ihan vieressä, mutta sitä ei edes huomaa.”

”Jos se näyttää ihmiseltä, mistä tietää, että se on sieppari?” Hylas kysyi.

”Öö...” Lepakon pienet kasvot menivät kurttuun.

Koppakuoriainen, egyptiläispoika, naputti sormella nenänsä ja ylähuulensa välistä uraa. ”Sieppareilla on tässä harjanne. Siitä sen tietää. Niitä ei kuitenkaan näe niin pitkään, että ehtisi päätellä jotain.”

”Ne asuvat kallioiden sisällä”, Riuku kuiskasi pelokkaana. ”Ne tulevat ja menevät kuin varjot.”

Hylas mietti sitä ja sanoi sitten: ”Miksi teitä kutsutaan monttulukeiksi?”

Zan pärskähti. ”Kyllä se sinulle selviää.”

Tämän jälkeen pojat viis veisasivat Hylaksesta. He ryhtyivät aukomaan riepua päänsä ja polviensa ympäriltä ja levittivät ne kuivumaan.

Hylakseen hulahti koti-ikävä. Hän kaipasi Issiä ja Nopsaa, koiraa, jonka Varikset olivat tappaneet. Hän kaipasi delfiini Henkeä ja Pirraa. Hän kaipasi jopa Telamonia, heimopäällikön poikaa, joka oli ollut hänen ystävänsä siihen saakka, kunnes paljastui Varikseksi.

Jos Hylas jostakusta välitti, tämän hän taatusti myös

menetti. Hän jäi lopulta aina yksin. Se inhotti häntä.

Entäs sitten, Hylas ajatteli äkäisenä. Asiat tärkeysjärjestykseen. Täältä oli päästävä pois.

”Älä edes ajattele pakoa”, Zan mutisi, aivan kuin Hylas olisi puhunut ääneen.

”Mitä se sinua liikuttaa?” Hylas vastasi.

”Jos epäonnistut, meitä rangaistaan. Ja sitten me rannaisemme sinua.”

Hylas tarkasteli poikaa. ”Sinä et ole takuulla ikinä edes yrittänyt pakoan.”

”Ei täältä mihinkään pääse”, Zan sanoi ja kohautti taas olkapäitään. ”Saarelaiset eivät uskalla auttaa, ja meri kuhisee haita. Sisämaassa on vain kiehuvia lähteitä ja ihmisiä syöviä leijonia. Jos ne eivät koidu kohtaloksi, niin Kreonin miehet ainakin.”

”Kuka se Kreon on?”

Zan heilautti päätään linnaketta kohti, joka häilyi synkkänä heidän yläpuolellaan. ”Kreon omistaa tämän saaren. Kaivokset. Meidät.”

”Minua ei omista kukaan”, Hylas sanoi.

Kaikki neljä poikaa purskahtivat nauruun ja paukuttivat maata nyrkeillään.

Silloin ujelsi pilli, ja pojat kömpivät esiin luolasta. Hylas seurasi heitä ruoan toivossa.

Orjalaumat tappelivat ruoka-annoksista. Monttulukit sieppasivat korin ja raakanahkaisen sangon. Hylas käytteli kyynärpäitään päästäkseen hörppäämään muutaman siemauksen viinietikalla maustettua vettä ja saadakseen

kourallisen karvasta, harmaata mössöä, joka maistui survotuilta tammenterhoilta ja hiekalta.

Hylas nuoli tähteitä sormistaan, kun äkkiä kuului askelten töminää ja pyörien räminää.

”Riviin!” Zan huusi.

Läntiseltä polulta nousi punainen pöly. Pelko väreili kukkulankupeen yli kuin tuuli ohrapellossa. Hylas näki orjien painavan päänsä ja puristavan käsivartensa kylkiin. Valvojat naputtivat ruoskalla reisiään ja pyyhkivät hikiä leukapieliään.

Ensiksi mutkan takaa viiletti lauma ajokoiria. Niillä oli takkuinen, punainen turkki ja kaulassa pronssiipiikkinen panta. Koirilla oli hurjat, sameat silmät kuin ainakin pedoilla, jotka on piesty ja nälkiinnytetty tappajiksi.

Seuraavaksi saapui soturijoukko: painajaismaisia hahmoja rintahaarniskoissaan ja mustasta raakanahasta tehdyissä lannevaatteissaan, raskaat keihäät ja häijyt pronssiveitset käsissään. Helteestä huolimatta jokaisen takana hulmusi musta viitta kuin siipinä, ja jokaisen kasvot olivat tuhkasta harmaat.

Hylasta heikotti. Hän oli nähnyt tuollaisia satureita ennenkin.

Heidän keskellään ajoi heimopäällikkö kahden mustan hevosen vetämissä vaunuissa. Vaunujen vyöryessä polulla linnaketta kohti Hylas näki vilaukselta hupun peittämät silmät ja mustan, kankean parran. Jokin noissa kasvoissa näytti hirvittävän tutulta.

”Pää alas!” Zan henkäisi sysäten Hylasta kyynärpääl-

*"Oraakkeli ennusti:
Jos ulkopuolinen saa tikarin baltuunsa,
Koronoksen bovi palaa..."*

Salaperäinen pronssitikari kuljettaa Hylaksen ja hänen ystäviensä sekä kokonaisten kansojen kohtaloita ennalta arvaamattomiin suuntiin. Väkevän mausteensa seikkailulle antavat luonnon henget ja jumalat, joilla on oma oikukas tahtonsa.

Varis-soturien vangitsema Hylas on joutunut kaivosorjaksi Thalakrea-nimiselle saarelle. Pirra-tyttö karkaa äitinsä hovista ja päätyy samalle saarelle selvänäkijän apulaiseksi. Varikset ovat tuomassa saarelle voimaesineensä, Hylaksen löytämän tikarin, voidakseen sen avulla murtaa Tulenäidin mahdin ja saada niin kaivoksen rikkaudet kuin lähisaaretkin valtaansa. Hylaksen ja Pirran on pakko yrittää ryöstää tikari Variksilta, muuten hirmuvaltaa ei pysäytä mikään. Seuralaisenaan heillä on orpo leijonanpentu, jolla on oma roolinsa tapahtumien kulussa. Ja pian saarelle ilmestyy myös kolmas vanha tuttu, Hylaksen lapsuudenystävä Telamon, josta on tullut Varis-soturi. On välienselvittelyn aika...

N84.2 www.tammi.fi
ISBN 978-951-31-7664-8

9 789513 176648